

I Miejsce

Bartosz Wiczkowski

waga

nie jesteśmy równi wobec śmierci
jedni umierają od zawsze
inni dopiero na chwilę przed śmiercią
gdy wystrzelony z grawitacyjnej procy anioł
przynosi im przypomnienie w postaci
księdza lub lekarza w białym kitlu

nie jesteśmy równi wobec czasu
nikomu to jednak nie przeszkadza
bo urodzeni w czasie kolczastego drutu
boją się o tym myśleć a nie są do tego zdolni ci
którzy z kołyski obserwują pole naftowe za domem
ich mleko jest czarne ich niańka jest czarna
zęby będą mieć białe i równe

ronin

nie było tam opadających kwiatów wiśni
tylko żwir i kamienie. piękne białe mury
i był tam ten mały Japończyk o oliwkowej cerze
siedział pośrodku ogrodu. słuchał jak rosną kamienie
tak było. siedział w swoim kimonie bez znaku pana
i słuchał jak rosną kamienie. jak starzeje się czas
jak za drogą wieśniacy wracają z pola do swoich domów
słyszał skrzypienie powietrza i śpiew jedwabników
w odległych Chinach. słyszał mój ciężki oddech w czasie snu
głośniejszy niż bicie jego małego serca
usłyszał wszystko z wyjątkiem tego jednego głosu
głosu którego boją się wszyscy a szuka niewielu
którego szukam ja i mały Japończyk. wstał
pozdrowił przodków i ducha który mieszka w jego mieczu
wyszedł z kamiennego ogrodu. rozsiadł się na poboczu drogi

i z zadowoleniem zjadł miseczkę ryżu

Wiersz nagrodzony

mgła

jeszcze przed chwilą noc była chłodna
kryształicznie czysta jak zimna woda
piękna i niedostępna jak kobieta z okładki

a teraz gdy na miasto spadła gęsta mgła
lubieżnie wdarła się w szczeliny murów
na klatki schodowe między kubły i krzaki
gdy wczepiła się w zmrożoną ziemię
porosłą siwą trawą – wychodzisz z domu

bose stopy wsuwasz w za duże buty
ubierasz ciepłą kurtkę której kołnierz
gryzie cię w kark. rękawiczki i czapkę

zgubiłeś

wychodzisz z domu w zimną i gęstą mgłę

tak jakbyś szedł się spotkać ostatni raz z kobietą

by powiedzieć jej że wszystko skończone

obejmie cię i poczujesz na szyi mroźny dotyk

nie wiesz czy to jej lodowate wargi czy zęby

wbijające się w twoje ciało. nie pozwoli ci odejść

jak mgła będzie całować twoje oczy

II Miejsce

Zdzisław Moczyński

Wiersz nagrodzony

Trzy razy słońce dnia...

1. Poranne słońce

W moim oknie płomienie świtu,
rozpalają barwy słońce.

Jeszcze senny dotykam krzyku,
białych ptaków śpiewających.

Kiedy ręce płomieni żarem,
poparzone bardzo bola,
zbieram z szyby rosy korale

i rozcieram mocno dłonią.
A za nim dzień dojrzeje w brzasku,
pozrywam słońca bandażę,
żebym już nigdy po omacku,
nie musiał dotykać marzeń

2. Ołtarz słońca

Ołtarz słońca w kaplicy dnia,
umajony zielenią ciszy,
przed tym ołtarzem tylko ja,
przyszedłem swoje grzechy liczyć.
Nie ma tu bożków, świętych brak,
w kaplicy tylko złote pawie
i na organach smutnie gra
czerwony witraż, W bocznej nawie.
Odejdę stąd znów w grzeszny świat,
gdy się wypali we mnie skrucha,
a przed ołtarzem już nie ja,
ktoś inny będzie pieśni słuchał.

Może wymieni grzechy swe,
bo przecież kiedyś będzie musiał
i też rozliczy się z tym dniem,
jeśli dziś słońce go wysłucha.

3. Zachód słońca

Jak kropla wina, słońce czerwone,
zawisło chwilę w konarach jodły,
potem w kaplicy zdjęło koronę
i przed ołtarzem chciało się modlić,
lecz tam na klęczkach, wieczorny starzec
śpiewał nieszpory przy blasku świecy,
więc poszło sobie głównym witrażem,
na drugą stronę, srebrnej planety.

Spotkanie z aniołem

Spotkałem na polnej drodze,
miał białe skrzydła jak motyl...

Nigdy przez pole nie chodzę,
a wtedy miałem ochotę...

Pójść sam tu między zbożami,
gdzie chabry rosą i maki.

Narwać tych kwiatów rękami,
bo ona lubi te kwiaty.

A Anioł szedł sobie miedzą,
według piechura prawideł.

Przepiórki, co w zbożu siedzą,
nie bały się jego skrzydeł.

Podbiegłem i zapytałem –

- Dokąd Aniele tak śpieszysz?

Czyżby się w wiosce coś stało,

Że idziesz kogoś pocieszyć?

- Biegnę przytulić sieroty,

wspomóc... co chcą się odważyć

i tych co mają kłopoty,

i tych ze smutkiem na twarzy.

- A mnie mój drogi Aniele,

A mnie czy także pomożesz?

Wszak ja też tych trosk mam wiele,

dlatego tu jestem na drodze.

Wśród pól mi przyszło się trudzić.

Szukać właściwiej ścieżki,

by trafić do takich ludzi,

którzy tą ścieżką już przeszli.

Zamiast mi prawić kazanie,

pomóż... bardzo cię proszę!

A Anioł popatrzył na mnie,

pokiwał głową i poszedł.

Chęć miałem wrócić do domu,

a on rzekł... jeszcze na drodze.

- Jeśli ci Anioł ma pomóc,

to on ci zawsze pomoże.

Wrześniowe brzozy

Czasem mi się śni,
biel wrześniowej brzozy,
wśród jesiennych dni
na leśnym bezdrożu.

Stopiona na miedź
i w kapłańskiej komży,
stoi tu jak śmierć
brzoza – biały pomnik.

Jeszcze mi się śni
las wrześniowych krzyży,
i nie wiem gdzie iść,
by się do nich zbliżyć,
żeby tam wśród brzóz,
oddać cześć za męstwo,

i by płomień tu –
nie był tylko klęską.
Może to nie sen,
może to wspomnienie,
że był taki dzień :
gniadych koni rżenie,
błysk szabli, huk dział
i munduru zieleń,
i ostatni strzał... -
co został tam cieniem.

II Miejsce

Wanda Wojciechowska

Zdążyli

czy zdążyli sobie paść w ramiona
w ostatniej chwili zrozumienia
może do siebie szukając pomocy jak zwykle
albo odepchnęli w przerażeniu
czy wciąż ktoś myślał o rękawie
co sosem ubrudzony
a żona nie wyczyściła
czy jeszcze obrażeni na siebie
po wieczornej sprzeczce zazdrości
o panienkę z biura co to wzrok za długo
czy strach że nikt nie dokończy
pleść tych sznurków co w rękach

czy ból krzyk nic więcej

a tak mało było czasu

do początku

wysokościomierz odmierzał sekundy

i nie wystarczyło

ktoś ze zniczem czuje żal

bo prezydent to nie byle profesor

dusza prezydenta robi wrażenie

a płomień parzy tak samo

i te same odważniki na szali

czy zdążyli wiedzieć że to już

u celu

gdy w panicznej ucieczce

wyjściem awaryjnym

wzlatywali

Wiersz nagrodzony

tyżka obronna

a ja to robię tak

najpierw obieram kartofle

i jeszcze pomidorów muszę kupić ze dwa kilo

albo śledzie zawijane

bo w sobotę nikt nie zje inaczej

podwójnie panieruje

pokroić drobniutko i z cebulą

stoją na przystanku

autobus się spóźnia

może po sześćdziesiątce, przynajmniej ta starsza

i deszcz zacina z boku

zawsze trochę kolendry

z kapustą są najlepsze

taki schab kupiłam na targu

i później wkładam w słoiki
a te rosółki w kostce
masę ucierać przez piętnaście minut
przyniosłam siatkę buraków z działki

mogą tak bez końca
tyle dni już ugotowały
ostatkiem sił do perfekcji
tyle jeszcze przed nimi surowych
cała obiadowa cywilizacja
na jedynej realnej podstawie

głęboko się schowałyście
jak bardzo was zraniono
że barykady ze słoików
że w głębi pól z przyprawami
pod warstwami ceraty w piwnicy
czy same pamiętacie gdzie
ukryte przed apetytem najbliższych

kobiety z łyżką obronną w ręce

***

jak to tak ptakiem

nad marnymi pieszymi

kapać się w powietrzu rześkim

z grawitacji drwić

gwizdać na dowolnie wybranej gałęzi

i bezczelnym ślizgiem

wpadać do panienek z tamtej strony lasu

a może w łapki zimno

gałąź chropawa pazur naderwała

w skrzydełkach zakwasy od trzepotania

i piórka wszy podgryzają

w brzuszku burczy a samczyk

do gniazda tej rudej znowu

a drzewem

wyhodować liście najzieleniejsze w okolicy

wachlować się w upały tysiącem długich palców

spijać przez rurki wilgotne słońce

z wiatrem się spierać o każdą złamaną chrząstkę

psioczyć na ptaki co dziuple co gniazda

korniki pod skórą gilgają do bólu

i liście, te piękne, po jednym łysieją

do nagości lodowatej, ani figowego

póki nie spęcznieje zaswędzi wiosna jak zęby niemowlaka

aż po piły kres

nie do ruszenia

a jak człowiekiem

mieć pesel i nipl na własność

numerek do lekarza

żeton do koszyka

być odbiorcą konsumentem

i przedmiotem ustaw

adresatem reklamy

świadczyc pracę najemną

jako zasób ludzki

do zagospodarowania

wiernym w kościele państwie małżeństwie

przywiązany do miski systemu

za łańcuch własnej człowiekości

III Miejsce

Dagmara Górecka

Wiersz nagrodzony

Konie... Moje konie

Dzień znów budzi dusze,

Dzień, ten jeden świt.

Już obudził serca dusz...

Biegną ze słońcem jak wiatr

Lekki tak.

Znów powiewy chmur...

Czym wasza niewinność jest wobec dnia?

Duchy wolności w nas

i wiatr

i mgła.

jakże, jakże lubię słuchać o was,

o was grać!

Konie! Wy ucieczką moją

i chcę z wami gnać.

Tam, gdzie bieżną wic hry,

gdzie muzyka gra,

biegną i serca,

tam życie trwa.

Gdzie na czyste j toni serca wolność ma,

tam i nasze myśli i muzyka ta...

Konie! Moje konie!

Jak niewielki jest ten świat,

Jeszcze drogi mamy szmat.

Tam gdzie bieżną wic hry,

gdzie muzyka gra,

biegną i serca,

tam życie trwa.

Gdzie na czystej toni serca wolność ma,

tam i nasze myśli i muzyka ta....

Moja droga

Napisać

coś sensownego,

coś co dudni

w obłokach jak mgła.

Chłodne jak powiew wiatru,

dzikie jak błogi ranek.

Głodne, spragnione wrzasku,

wiatru, lecz bardzo kochane.

Tęcza

nad złotą, srebrzyście
powikłaną wiję się rzeką.
Ptaków płas uroczyście
wita radością daleką.
Zewsząd śpiewają skowronki.
Nad rzeką,
nad domem,
nad stawem,
a ja zalatam zasłonki,
machem przybrane na murawie.
Żuraw splata swą szyję,
łąbędź rozkłada skrzydła,
kret z boku coś ryje,
daleko są wszystkie dusidła.
Małe i duże bażanty,
zające w dzikim swym pędzie,
A jutro...,
co z nami będzie?
Przybiegnie wieść uroczysta,

przyjdzie wieść bardzo nowa,
że wpośród gór najważniejszych
zahuczała gdzieś sowa.

Wielki horyzont

Gdzieś za linią horyzontu,
gdzie chłód, gdzie deszcz, gdzie sny.
Stoją, patrząc w dal
jak ja i ty...

W otchłań chmur, w biegu.

Co za słońcem? Mur!

Rzeka dzika, co biegnie do bram,
konie uchwycone w jej sidła – o tam!
Wiatr, jak słońce osusza ich grzywy,
woda je poi, cień pada żywy.

Gdy biegna spragnione
blasku chmur,
nigdy nie strapione,
choć związane w sznur.

Ciężkie ogłowia,
siodła i wozy.

Pod siodłem wciąż gnają,
galopem na lonży.

Ich wolność wykrzyzczyć,
z wiatrem i rzeką,
Wolności doliną
z nieba płynie mleko.

III Miejsce

Maria Golanka

Wiersz nagrodzony

Garnki lutuję

- psiakrew ! – słyhać – znowu dziura!

na blachę po kropli wycieka krupnik

i już swąd czuja

i paloną szmatę gdy matka gar z fajerki zestawia i szuka

do czego by tu przelać zupę

- nie mam nic tak zasobnego – mówi zatroskana

- on powinien się pojawić dzisiaj bo jest zawsze w śróde

- znowu trzeba dać z piętnaście groszy

- o laboga! O laboga! –

wzdycha i tyle co zagotowaną zupę przelewa

do dwóch mniejszych garnków

dziurawy czyści popiołem

żeby nikt nie powiedział że u nich

garnków się nie szoruje tylko obmywa

stawia na oknie w kuchni pośród czerwonych pelargonii

i doniczki z mirtem który ma być na komunijny wianek Toli

z daleka od strony Czarnej Przemszy słyhać męski bas

- garnki lutuje! Garnki lutuje! –

biegną dzieci biegnie matka lecz sąsiadki były szybsze

krupy kipią więc zawraca do pieca i woła

- Tola biegnij

jak już dojdiesz to zawołaj! tylko nie gap się bo spiorę?!

pan zakłada okulary z jednym, uchem na tasiemkę

drugim z drutu

widać że sobie radzi ze szkoda

tę w garnku już rozpoznaje

z blaszki wycina dwa płatki i zapala lutownicę na benzynę
zgrabnie je przylutowuje
nakłada na kowadło na trzech nogach
i na tej wyciągniętej do góry
rozklepuje nit i nie widać już brzegów
słysząc radość w słowach matki:
- będzie znów na jakiś czas
ten garnek mój najukochańszy
bo tylko z niego zupy starcza
dla wszystkich naszych gęb

Burza

wiosenna burza
podwija dach przygiętej komórki na węgiel
toczy po podwórku stary garnek

kobiety pędem biegną po gromnicę
do szuflady drapanego kredensu
stawiają zapaloną w oknie
szepczą: chroń nas od złego

przebierają paciorki różańca
poprawiają chustki na głowach
zacieśniają supeł pod brodą
nalewają do kieliszka różanej nalewki
której słodycz splyca obawy

kreślą na piersiach śpieszne znaki krzyża
gdy razem z piorunem spada na ziemię
anioł ze skrzydłami szarymi od dymów
co niedzielę pakują kanapki i do wiklinowego koszyka
zalakowaną butelkę wódki i przy dźwiękach harmonii
ruszają gromadą na majówkę w kwitnące łąki „pierdołówki”
na Cegielni tuż za wagą kopalni „Hrabia Renard”

Szmaty skupują, butelki skupują, szma...

toczy się furmanka po kocich łbach sieleckiej ulicy Wawel

- szmaty skupują butelki! –

w dzielnicy ruch jak na trwozę

wybiegają wszyscy z bram

babka z matką niosą tobół

będą za niego dwa blaszaki dla chłopaków na kawę

körtzy wypijają jej i jedzą tyle co ich ojciec

i to po nim są tak sprytni i już dawno pojęli

co znaczy mieć swój grosz

biegną do komórki po siatkę z butelkami

sposzregają obok jeszcze dwie nie gotowe ze śladami laku

skubią go z pogrubionego brzegu

lecz nie schodzi bo jest jeszcze pasek starszej warstwy

obtlukują trzonkiem noża i w p[pośpiechu utracają

smukłą szyjkę z tej litrowej butelki najdroższej

po kuksańcach zaciśniętą pięścią

słysząc płacz młodszego

widzą idącą babcię

wyciera w zapaskę ręce z cista na kluski

spostrzega szkodę wymierza razy w głowę

pogodzeni jej gniewem wypadają na podwórko

dobiegają do furmanki

z której zapach ludzkiego potu ze szmat

rozpoznałyby i dziś

ale dzisiaj już taki zapach ich nie owiewa

gdy za butelki po piwie w zgrabnym kontenerze

odbierają kaucję w markecie

w jednym ze stu eleganckich pomieszczeń na galerii

skropionych dobrze skomponowanym zapachem

III Miejsce

Łucja Dudzińska

Akustycznie

Zachodzą w nas zmiany, ewoluuje słowo, staje się ciałem, obrazem, dźwiękiem. Później samplem, zanim obróci się w proch. Łapię słońce (nie parzy na zdjęciach), prześwituje przez palce, podkreśla błękit. Czasem jestem tak zajęta, że nie ma mnie nawet dla siebie (jak obrazu w fazie pracy). Sztalugi ograniczają rozmach. Linia horyzontu na granicy spojrzenia jest zaburzona. Pomiędzy, na szczudłach tańczą Eurydyki.

Świadomość

Nie ma jak w domu. Tutaj nawyki i niezakrecona tubka
od pasty jest przyjacielem. Aby zapomnieć, można
powielić błędy. W końcu każdy spełnia jakąś rolę,

czasem robi to pod dyktando. Wyłącznie samemu z siebie
się kocha, samemu z siebie nienawidzi albo pragnie

śmierci. Nie każda kreska, która dzieli jest czarna.

Dam radę. W domu czuję więzy krwi nawet wtedy,

Gdy kapie na umywalkę i myślę, że tonę w wannie.

Wiersz nagrodzony

Pół-światy

Nieobecność spełnia rolę jakby tej ostatniej deski;
Koła, które dryfuje albo toczy się, zapętla. Później
owija szyję i puszy się jak tapir na gadającej głowie.
(Niech włosy opadną i nie elektryzuje się skóra).

Nie ma nas, więc nie ma brzmienia, pobrzmiewania,
echa. Są stop klatki, napisu na murze. Ogłoszenia
w gazetach, na które nikt nie zwraca uwagi.
Choć na skrzyżowaniu rozdają za darmo.

Twarze wyjęte z ulicznego tłumy, z dyskoteki
albo kościelnej procesji. Wszystkie grzeją wzrok
w blasku, zmieniają się w słoneczniki.
Raz pokazują wnętrze, raz odbicie. Góra, dół

na rozsypanej talii kart. Ktoś układa pasjanse,
tasuje, chowa do rękawa. Następnie posiada asa
i szpik zmieszany ze śliną kręgosłup traci pion,
rozpływa się sedno, nieustannie kruszeje rdzeń.

Wyróżnienia

Małgorzata Bogusławska

Wiersz wyróżniony

Sonet I (wakacyjny romans)

W skwarze bezdusznej chwili nie-myślenia
jednym ruchem dłoni skryłam wstyd szeptany;
głośnie serca bicie, cichy jęk zza ściany -
wakacyjny romans z chwilą zapomnienia.

Z kroplą potu spłynął dreszcz pożądania,
do spełnienia prowadząc łapczywe usta.
Lecz z twych oczu ziała tylko otchłań pusta
w tym najgłębszym momencie posiadania!

Wypełniając białka po horyzont powiek
mdlejącym okrzykiem krew mi zawrzała.
Z dzikim pożądaniem haniebnie przegrałeś

żał, jak truciznę wprowadzając w krwiobieg -
że miłość - bez miłości - zaistniała;
że gorejąc ciałem, duszą nie kochałeś.

Kilka słów do mikrofonu

Zazwyczaj nie śpiewam piosenek bez
Refrenu

Są jak pluszowy miś z urwanym
Uchem

Ja zdanie, w którym kropka pojawia się tylko nad i
Bez względu na to, czy je wykrzyczysz
Czy wypowiesz w milczeniu

W swoim życiu kieruję się jedną
Zasadą

To mantra wschodzącego co dnia
Słońca

By chłonać pożar nieba bez pożogi
W sercu

Dopóki krew w żyłach nie zastygnie
Niczym żelatyna

Nieustannie odchudzam się z nadmiaru
Innych

Lecz wciąż tak obco czuję się we własnym
Ciele

Pani po przejściach pozna pana
Z osobowością

Który zrozumie jej potrzebę bycia -
Za wszelką cenę

***

Zawisł nade mną świat
w prostocie swych barw nakreślony -
wyjęty ze starej szuflady
pełnej dziurawych skarpetek.

I chociaż dzień ponury
śpiewa wiatrem między soplami -
łapię na ciepły język

mroźne płatki szczęścia

Z tęsknoty do rzeczy prostych
upadłam na samo dno siebie -
tam rozpocznę poszukiwania
zielonych oczu Wiosny.

Małgorzata Cielniaszek

***

Naucz mnie mówić „nie”
stać prosto i nie upadać
naucz mnie mówić „stop”
i stawiać bariery

Naucz mnie mówić „tak”
wtedy, gdy moje „tak” ma znaczenie
naucz mnie mówić naprzód
i budować mosty

Naucz mnie walczyć
odrzucać strach

naucz mnie wierzyć
wierzyć nawet w niemożliwe
naucz mnie widzieć
naucz mnie rozumieć
naucz mnie słuchać
tak jak Ty, Pani!

Wiersz wyróżniony

***

Słowa, które mówisz
sącząc znad kufła
napelnione procentami wypitych łez

Nie pytaj mnie o miłość
nie pytaj mnie o szczęście
wylałam je do zlewu
jak zawartość kolejnej twojej butelki

***

Jak przedziwne są dzieła Twoje, Panie
niezmierzony wszechświat dziełem Twoich rąk
wszystko co wokół mnie należy do Ciebie
każdy oddech mój Twoim jest

Nie przestraszę się strachu zniecka
nie ulęknię się zła tego świata
bo wiem
i wyznaję
W TOBIE SCHRONIĘ SIĘ

Julietta Głab

Wiersz wyróżniony

Krzyk

Czerń miesza się z pomarańczem
Na moście stoi poszarzała głowa
Bez włosów, bez uszu, bez wyrazu...
Cztery krucze oczy przechodzą obok
Nie zauważając śmierci
Której korzenie prześlizgują się pomiędzy
Stalowymi deskami
Wpadają w błękit, poczym giną...
Umiera też nieżywy Edward

Matron

Błękitno-zielony diament
Krażący w niekończącej się kałuży czerni
Zegarmistrz wszechświata
Nierozumiejący swej roli dziecięce zapewnienia o miłości
Rzucane są w kosmiczny wiatr
Niszczą go...
Rekonstruktor, w którego prawie nikt nie wierzy
Ocali bezbroną kobietę-
Nieocenioną Ziemię

Deratyzacja

Czerń i biel stoją po obu stronach

Ciemność - deprawuje...

Światło - deranżuje

Obydwoje powodują wyludnienie serca

Kobiecość zawsze pozostanie tajemnicą

...chyba, że...

Medino tutissimus ibis

Rafał Kumor

Instrukcja obsługi szczęścia

miałem raz czekoladowy
dywan
we wzory, wyryte na nim linie
były instrukcją obsługi szczęścia
wiem to od sprzedawcy, sam jednak
ani razu nie zerknąłem
z braku czasu, z nadmiaru XXI-ego wieku

miałem raz ochotę
czekoladową
toteż zjadłem mój dywan
czekoladowy
zjadłem cały i jestem nasycony
szczęśliwy

chwilowo

głupi

dozgonnie

?

Wiersz wyróżniony

Do zobaczenia na nocnym niebie

Troszkę mocniej niż świetliki w słoiku

Odrobinę jaśniej niż świece na marmurze

Tańczą święci świecący

Błyszczą święci świecący

Niosą spokój i wino

Dla znieczulenia tylko

Krzysztof święty i Anubis

Kompani w podróży

Umieraniu

Monety miej

Na powiekach oczekująco leżące

Modlitwy miej

Na środku języka pamięcią spisane

Testamenty i strach, zostaw tu

W moich ramionach

Gwiazdami wymoszczonymi Wielki Wóz

Gotowy?

Strach lęka się nieuniknionego

Strach nie tyka nieuniknionego

Do zobaczenia na nocnym niebie

Cezary Granicki

Wiersz wyróżniony

Spacer zimowy

Byłem w ogrodzie, wszystko skute lodem.
Każdy drobiazg wyraźny, każdy płatek biały.
Bezruch na wskroś, od spodu - negatyw zimy.

Nikną słowa, słodycz, myślenie nawet ból zmrożony.
Zapłątany w tajemnicze rzeźby stalaktytów,
W miedzianej lampie bez paliwa, jak dżin zakłęty spoczywam

Nie czekam wiosen, pragnę milczenia i wiatru mroźnego
Co spada bez głosu.
I ławy kamiennej w mrocznej kaplicy, gdzie mewy
Przeznane rozłamaną falą, rozbijają się o popękane witraże.

A jeśli zapragnę to zejść jeszcze niżej.
W świat, który przestał światem być.
W ciemność wewnętrzną, samospalenie
By zerwać skóry co jeszcze mam.

Wszystko się zmienia i Bóg nie jest już taki sam.

Madonna Katyńska

Przystanek końcowy - Kuropaty Katyń.

Tu plan złowieszczy Ojca Narodów i kopniak żołdaka
z wagonu wyrzuci polskiego żołnierza.

Zasępi się wiosna rosyjska jak zwykle spóźniona.

Wyrzuci w niebo rój gołębi, obmyją się w błyszczących
guzikach.

Nie jasnogórska, nie ostrobramska, nie zawieszona u szczytu
ołtarzy.

Nie otulona płaszczem wotywnym, nie pojona zachwytem
rozlicznych pielgrzymek

Nie z ręki Rafaela, nie z dłuta Anioła, nie w ramach złotych
-Madonno Katyńska!

Zrodzona z polskiego cierpienia, dłoń żołnierska węglem
przeniosła twą

postać na szary

papier pakowy.

Włosy twe srebrne, ramiona tak z trudem dźwigają bezmiar
smoleńskiej ziemi, a oczy Piety.

A w nich lży wsiąkł wszystkich matek i jeszcze kłamstwo
Churchilla.

Nie płacz Madonno, nie zmawiaj pacierzy, jeszcze się wszyscy
za nas wymodlą. W modlitwie szczerzej i tej fałszywej.

Jeszcze Cię będą nosić na rękach, jeszcze pochylać swoje czoła,
bo zwykle czas o prawdę woła.

Teraz mnie w chwili ostatniej - ujmij za rękę i prowadź.

Przez echo wystrzałów, tunelem ciemnym nienawiści, przez las
brzozowy

białych ramion, przez ziemię zrudziałą,

przez doły głębokie - co jeszcze krwawia.

Wyprowadź na drogę prostą, co wiedzie do samej Polski.

Odejście

Śmierć nie posiada kosa,
Nie jest obrazem sądu ostatecznego Memlinga.
Nie ma narzędzi, nie jest ubrana w kuglarskie szaty.
Nie rządzi się prawami fizyki, chemii ani metafizyki.
Jest bezkształtna, bezwonna, nieprzekupna, opieczętowana
zagadką naszego życia.
Jest bolesną, dogłębną samotnością. Zawsze zastaje nas
samych, zagubionych w jej nadejściu.
Staje się powolnym schodzeniem po stromych schodach w
ogarniający nas bezmiar tajemnicy.
Za nami zostają niespokojne sny, zamierający śpiew ptaków i
odgłos fletni pana co gubi swą realność.

Ostatnia kolacja, ostatnia książka, ostatni spacer, ostatni
pocałunek, ostatnie doznanie. Nic nie
potrafię powstrzymać.
Stoję na dokresnym stopniu, me ciało. Jeszcze skupione w
materii, powoli przenosi się do przodu.
Przedemną nie ma już stopni, wychyłam się tak bardzo, że
muszę runąć poza moją cielesność.

Moja kobieto, wypuść me ręce.
Twoje dłonie są źródłem, które zmyje z mych oczu pożegnalny
odbłysek światła.

Adam Szydłowski

Wiersz wyróżniony

Malowanie

a kiedy piszesz o mnie, to martwię się obrazem, jakim mnie
malujesz
martwię się, czy jeszcze mnie pamiętasz,
czy czujesz smak pocałunków...

kiedy mnie malujesz to
farby też są kolory czarnego

malujesz mnie takiego, jakim mnie znasz
malujesz mą twarz, oczy, usta, to co pamiętasz
kreślisz dłonie, które mogłyby Cię obejmować...

w końcu dorysowujesz uśmiech i wszystko jest niby gotowe
i właściwie można mnie powiesić i patrzeć jak

z tęsknoty za tobą
za Twoimi ustami
za tym, być choć raz zabrała mnie ze sobą daleko
wyciągam rękę i wołam: no to chodź

Kołdra

Dlaczego mnie trzymasz?
Czemu mnie zakrywasz?
Pozwól mi wyjść - wstać.
Nie mogę już tak dłużej.
Od leżenia bołą mnie plecy, nogi,
głowa.

Dlaczego mnie trzymasz?
Przecież już nie jest noc.
Przecież nikt już nie chrapie,
Nikt nie sapie.
Z boku na bok się nie przewraca.
Nawet nie mam dzisiaj kaca.

Ciężka jesteś.
Wielka jesteś
Ruszyć się nie mogę.

Nie mogę już oddychać - taki to ciężar.
Jestem zbyt słaby, by ciągle walczyć.
Wygrałaś!
Pośpię do południa.

Obrazek

Stoję pod kominem

I kaszlę.

Yhy, yhy.

Ktoś spod kurzu i pyłu wyłonił głowę i powiedział,

Że jutro będzie lepiej.

Stoję pod kominem i kaszlę

Yhy, yhy.

I już nie włożę białych rękawiczek,

Nie zjem białego toru.

Dziś świeci słońce po tamtej stronie.

Marzę, aby choć jeden zabłąkany promyk dotarł do mnie.

Spoję pod kominem.

Yhy, yhy.

Podziwiam moje miasto, że jeszcze oddycha.

To co z tego, że są drzewa,

Ale czego jest więcej?

Stoję pod kominem

I kaszlę.

Yhy, yhy.

I słyszę cichy szept przyszłości:

maski włoż.

Wiktoria Wojtowicz

Wiersz wyróżniony

Kiedy patrzysz na mnie

Kiedy patrzysz na mnie
Kiedy patrzysz na mnie,
na mej twarzy króluje uśmiech
Kiedy patrzysz na mnie
moje serce potrafi zrozumieć,
kiedy patrzysz na mnie,
świat kołuje w mej głowie.
Nie patrz na mnie!
Popatrz w niebo...
Spojrzysz nie mnie,
umrzesz we mnie.

Miłość

Miłość - to słowo proste i łatwe.
Uczucie trudne i rzadkie.
Przychodzi szybko,
Znienacka...
Odchodzi już wolniej,
Po cichu...
Myślisz, że już jej nie ma.
Lecz on zostaje,
Jakby była tam zawsze.

Kołysanka

Jego słowa są jak kołysanie ciszy,
Więc zastygam w bezruchu by więcej usłyszeć.
Czasem, gdy jest przy mnie
Ma dusza śpiewa, serce się wyrywa.
To miłość jego sprawia, że bywam szczęśliwa.
Mijają dni, płyną tygodnie,
Lecą jak liście lata.
Ja zaś mój ukochany wysłuchana
W twe kołysanie doczekam końca świata.

Edyta Skotnicka

Las

Gęsty las,
drzewa uginające się przy silnym wietrze.
Krople deszczu spływające z igieł.

Sarny szukające pożywienia
i złociste bażanty.
W wielkim pniu,
ruda wiewiórka trzymające orzech.

Znikające w oddali jaskółki.
Zza chmur wyłaniające się słońce,
na niebie siedmiokolorowa tęcza.

Śpiewające wróble.

Wiersz wyróżniony

Ulica

Przy zatłoczonej jezdni,
wiele osób żyjących dzisiejszym dniem.

Matki z dziećmi w piaskownicy,
starsze panie z zakupami

W tym całym zgiełku,
zagubiona dziewczyna stojąca w bezruchu,
oglądająca uważnie każdego z osobna.

Powoli zbliżający się wieczór.

Morze

Przy brzegu w świetle księżyca,
Słyszać jedynie fale objające się o piaszczysty brzeg.

Latawiec zasypany gorącym piaskiem, próbuje się wydostać.
Niebo obsypane gwiazdami, które zwiastują ciepły poranek.

Gdzieś w oddali, w złocistym piasku piękne białe muszle.
A obok morska fortec.

Czuć lekki powiew wiatru.

Kinga Morawska

Wiersz wyróżniony

Jednostka

Czerń i biel
Już za chwilę braknie nam nawet odmian szarości.

Zwyczajność jednostki
Przemykającej wśród zwyczajnego świata

Podobne życie, monotonne dni,
nawet sny podobne
w głowie pełnej cyfr

I tylko jedna, mała istota
stoi uśmiechnięta
w tym trudnym, nowym świecie,
a od niej bije kolor,
ten prawdziwy, nieopisany.

Bramy

I czy Ty byłeś kiedyś wytknięty?
I czy tobie było przykro?
Czy Ty chciałeś być kimś innym?
Bo sobą się wstydziło...

Nietolerowany, wytknięty
słaby, coraz słabszy
upadasz...

I czy chciałeś się gdzieś schować?
Być zupełnie kimś innym?
Bo twoja w tym głowa,
by być dzielnym, jak lew silny.

Udowodnić można,
żeś ty człowiek taki sam
słaby, słabszy, który słyszy
skrzyp nietolerancji bram.

To minęło

Ratujcie!

Bez sensu żyjemy w szybkości chwil

Bez celu podążamy za innymi..

Brak zastanowienia nas zgubił

I nie odnajdziemy się już nigdy,

Bo w żadnym z nas,

Nie ma tyle odwagi,

By być indywidualistą

I zatrzymać się wśród pędu,

jak ludzie starają się utrzymać

Bo nie wolno im zwolnić, a nawet spojrzeć za siebie.

Nie widzą tego, co było,

nie pamiętają o tym, co już nie wróci.

Mirosław Kowalski

Wiersz wyróżniony

Szary gołąb

Gołębiu cichy w szarość strojny
wśród stada rozgdakanych papug
nie dal nas barwa ciżba

Gołębiu zwykły swojski wolny
dobrze że jesteś snem spod powiek
co ledwie skrzydłem muska

Z tobą mi trzeba szukać ziarnka
na wszystkich brukach granitowych
w słonecznikowych łuskach

łyżka drewniana

przymrużonym okiem
tak się teraz przyglądam
wychodzeniu z mody

na przykład magnetowidy
niedawny szczyt marzeń
między buty
(nieznoszone ale fason nie taki)
w szarych kartonach
wyniesiono na strychy
(i to tylko niektóre
te w czepku złożone)
swoisty dom starców
albo stacja pośrednia
na trasie: uwielbienie - śmietnik

a gdzie dyskietki
telefony z kręconym kabelkiem
dopiero niezastąpione
już przestarzałe

a telewizory dzisiejsze
hiperwypasione superhity
najwyższej technologii
z multibajerami
nim doczekają pierwszych urodzin
stają się przeżytkiem
(niestały w uczuciach właściciel
do nowszego ślini się cacka)

i tylko łyżka
piękna
podziwu godna
z dziurką w uchwycie
do wieszania się gwoździu przy piecu
wystrugana sercem
przez wieki doskonała
szczęśliwa
bo nie może być
ani bardziej łyżką
ani bardziej drewnianą

Dojrzałość

daj mi kiedyś Boże
osiągnąć taką dojrzałość
której w ogóle nie będzie widać
która nie poucza na lewo i prawo

Daj trochę na odwrót
niż ta wierzba za drogą
wypróchniała w środku
lecz z czołem wzniesionym
pełna życia po wierzchu
daj mi raczej od wewnątrz
pozostać choć trochę zielonym

Daj nie spoglądać w niebo
niczym mędrzec
a skowronka nie widzieć
daj mi nie chodzić po łąkach

pełnych motyli
dostojnym krokiem
z rękami do tyłu
tyle bólu daj w krzyżu
by musieć
nad kwiatem każdym się schylić

Nie pozwól do końca wyrosnąć
z trochę ciasnej Wyspy Skarbów
daj tyle życiowej mądrości
by nie porzucić nigdy
Ołowianego Żołnierzyka
przymknij oko gdy znowu
Czerwonemu Kapturkowi
podkraść ciastko z koszyka

Pozwól mi gardzić krawatem
przekory do końca nie pozbaw
własnej choć chyba małej
lecz daj z rękami w kieszeniach
iść w las po kwiaty paproci
daj Boże gruszek spróbować
z wierzby wypróchniałej